

Zdaniem skarżącej wyrok ten nie ma jednak wpływu na wystawioną przez Banca di Roma gwarancję, ponieważ Banca di Roma ze względu na autonomiczność tej gwarancji zgodnie z prawem włoskim (które znajduje zastosowanie do tych okoliczności) jest zobowiązane do realizacji gwarancji na zwykłe żądanie Komisji i nie może przy tym podnosić przeciwko niej zarzutów, które ewentualnie mogłaby podnosić Ferriere Nord.

(¹) Dz.U. L 260, str. 1.

(²) Dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2007 r. — Litwa przeciwko Komisji

(Sprawa T-262/07)

(2007/C 211/100)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i E. Matulionytė)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 maja 2007 r. [notyfikowanej jako dokument nr C(2007) 1979] (¹) lub, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności tej decyzji w takim zakresie w jakim zaadresowana jest ona do Republiki Litewskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja określa ilości produktów rolnych w swobodnym obrocie w nowych państwach członkowskich w dniu przystąpienia przekraczające ilości, które można uznać za normalne zapasy na dzień 1 maja 2004 r., oraz kwoty, którymi należy obciążyć nowe państwa członkowskie ze względu na koszty eliminacji tych ilości.

Skarżąca uważa, iż zaskarżona decyzja jest sprzeczna z prawem. Na poparcie swej skargi podnosi ona cztery zarzuty.

1. Brak kompetencji

Skarżąca twierdzi, że ust. 4 rozdziału 4 załącznika IV do Aktu Przystąpienia nie przyznaje Komisji kompetencji do zobowiązania państw członkowskich do dokonywania wpłat do budżetu, które miałyby charakter kar; a zwłaszcza wtedy, gdy nie wykażała ona rzeczywistego charakteru kosztów poniesionych przez

Wspólnotę w celu eliminacji nadwyżki zapasów. Skarżąca podnosi zresztą, że Komisja pozwoliła na upływanie terminu trzech lat przewidzianego w art. 41 Aktu Przystąpienia na podjęcie decyzji na mocy tego przepisu, który jako jedyny mógłby stanowić podstawę prawną dla zaskarżonej decyzji.

2. Naruszenie prawa wspólnotowego

Naruszenie zasady pewności prawa: zaskarżona decyzja narusza zasadę pewności prawa gdyż metodologia i kryteria obliczania zapasów nie były znane w momencie określenia istniejących zapasów w czasie przystąpienia, co pozwoliłoby państwu członkowskim na zapobieżenie pojawieniu się nadwyżki zapasów lub też na ich eliminację na koszt podmiotu, który zapasy zgromadził. Ponadto, w stosunku do art. 4 rozporządzenia nr 1972/2003, na podstawie którego państwa członkowskie kontrolują gromadzenie nadwyżek zapasów, zaskarżona decyzja ustanowiła inne kryteria oraz rozszerzyła listę danych produktów.

Naruszenie zasady niedyskryminacji: w przeciwieństwie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 144/97 w sprawie nadwyżki zapasów produktów rolnych w Austrii, Szwecji i Finlandii, zaskarżona decyzja rozpatruje nie tylko produkty, które podlegają refundacjom wywozowym lub środkom interwencyjnym ale także zapasy innych produktów. Zasada niedyskryminacji została również naruszona poprzez poddanie różnych sytuacji nowych państw członkowskich takiemu samemu traktowaniu oraz poprzez nieuzasadnione nieuwzględnienie specyficznych okoliczności, w których zapasy się nagromadziły.

Naruszenie zasad dobrej administracji i przejrzystości: zaskarżona decyzja nie ujawnia w sposób wyczerpujący kryteriów obliczania wpłat a co więcej kryteria te podlegają ciągłym zmianom. Poza tym, chociaż państwa członkowskie same dokonały oceny zapasów zgodnie z uregulowaniami wspólnotowymi, Komisja dokonała nowej oceny tych samych zapasów, na podstawie swych własnych kryteriów, nie wyjaśniając dlaczego ocena państw członkowskich miała być niewłaściwa oraz jej nie kwestionując.

Naruszenie postanowień Aktu Przystąpienia: po pierwsze decyzja nie stanowi właściwego środka dla osiągnięcia celów eliminacji nadwyżek zapasów przewidzianej w ust. 2 rozdziału 4 załącznika IV do Aktu Przystąpienia w szczególności ponieważ nie próbowano nawet powiązać w zaskarżonej decyzji nałożonych kar z kosztami eliminacji zapasów faktycznie poniesionymi przez Wspólnotę. Po drugie, decyzja została przyjęta po upływie terminu trzech lat od daty przystąpienia przewidzianego w art. 41 Aktu Przystąpienia, podczas których Komisja mogła przyjąć środki przejściowe.

3. Brak uzasadnienia

Według skarżącej zaskarżona decyzja nie jest należyście uzasadniona a jest wręcz całkowicie pozbawiona uzasadnienia. W szczególności nie wskazuje ona, że z powodu eliminacji rzekomej nadwyżki zapasów Wspólnota faktycznie poniosła wydatki (i w jakiej wysokości), które powinny być pokryte przez państwa członkowskie.

4. Oczywisty błąd w ocenie

Skarżąca twierdzi, iż Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie ponieważ, po pierwsze, wybrała metodologię z zakresu makroekonomii i nie oceniła zapasów faktycznie nagromadzonych w państwach członkowskich i, po drugie, ponieważ podczas oceny konkretnych argumentów przedstawionych przez strony, nie uwzględniła specyficznych i obiektywnych okoliczności nagromadzenia się krajowych zapasów w sektorze mleka w Republice Litewskiej.

(¹) Decyzja Komisji 2007/361/WE z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie określenia nadwyżki zapasów produktów rolnych innych niż cukier oraz w sprawie skutków finansowych ich eliminacji w związku z przystąpieniem Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 138, str. 14).

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2007 r. — Air One przeciwko Komisji

(Sprawa T-266/07)

(2007/C 211/101)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Air One SpA (przedstawiciele: M. Merola oraz P. Ziotti, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2007 1712) z dnia 23 kwietnia 2007 r. w sprawie nałożenia zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych na niektórych trasach z Sardynii oraz na Sycylię, w zakresie w jakim zobowiązuje ona rząd włoski do umożliwienia wszystkim przewoźnikom lotniczym, którzy zaakceptowali odpowiednie zobowiązania z tytułu wykonywania usług publicznych, obsługiwanie tras między Sycylią i kontynentem, niezależnie od tego, czy ich zgoda została wyrażona przed lub po upływie 30 dniowego terminu ustanowionego w krajowych przepisach (art. 1 lit. a) decyzji);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie, na podstawie art. 230 akapit czwarty WE, nieważności art. 1 lit. a) decyzji Komisji C (2007 1712) z dnia 23 kwietnia 2007 r. w sprawie nałożenia zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych na niektórych trasach z Sardynii i na Sycylię, przyjętej zgodnie art. 4 rozporządzenia Rady nr 2408/92 w sprawie dostępu przewoźników lotniczych Wspólnoty do wewnątrzwspólnotowych tras lotniczych.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

— Oczywisty błąd w ocenie oraz nielogiczne i sprzeczne uzasadnienie. Skarżąca twierdzi przede wszystkim, że Komisja — zobowiązując rząd włoski do zezwolenia wszystkim przewoźnikom lotniczym, którzy zgadzają się na przestrzeganie zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych, na obsługiwanie rzeczonych tras, niezależnie od chwili, w której zawiadomili oni o zamiarze rozpoczęcia świadczenia swoich usług i dnia, w którym zostało przekazane to zawiadomienie, czyli przed upływem i po upływie 30 dniowego terminu ustanowionego w przepisach krajowych — w błędny sposób oceniła system wprowadzony przez rząd włoski w świetle założeń i celów odpowiednich uregulowań wspólnotowych. W szczególności skarżąca twierdzi, że art. 4 rozporządzenia nr 2408/92 zobowiązuje państwa członkowskie do osiągnięcia celu jakim jest ciągłość terytorialna poprzez nałożenie zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych, które chociaż stanowią odstępstwo od zasady swobodnego dostępu wspólnotowych przewoźników lotniczych do wewnątrzwspólnotowych tras lotniczych, zachowują zasadę proporcjonalności i ograniczają w jak największym stopniu przypadki przyznania wyłącznych praw i/lub dofinansowania. Zdaniem skarżącej rząd włoski w pełni zrealizował zamiar wspólnotowych przepisów, biorąc pod uwagę, że wyznaczenie zawitego terminu na „pierwszym etapie” procedury nałożenia zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych:

— zachęca przewoźników do składania ofert i wyznaczenia przez państwo odpowiednich zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych w trakcie tego „pierwszego etapu”, oraz

— ogranicza możliwość przejścia do „drugiego etapu”, w którym rząd będzie zobowiązany do przyznania na drodze przetargu wyłącznego prawa, biorąc na siebie ewentualną odpowiedzialność za odpowiednie dofinansowanie.

— Nie ulega ponadto wątpliwości, że — wbrew temu co w sposób dorozumiany twierdzi Komisja — konkurencja między przewoźnikami lotniczymi na trasach obciążonych zobowiązaniami z tytułu wykonywania usług publicznych nie może rozwijać się w taki sam sposób jak w przypadku tras, na których takie zobowiązania nie występują. W zakresie w jakim system zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych zakłada, że omawiane trasy odznaczają się problemami w zakresie rentowności, do tego stopnia, że żaden przewoźnik nie decyduje się na ich obsługiwanie w sposób zgodny z interesem publicznym, w normalnych warunkach rynkowych: konieczne jest wprowadzenie mechanizmów ochronnych na rzecz prawomyślnych i rzetelnych przewoźników.

— Skarżąca twierdzi ponadto, że normatywny schemat przewidziany przez Komisję jest dyskryminujący, gdyż wykluczenie zawitego terminu na zaakceptowanie zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych na „pierwszym etapie”, działa zasadniczo na korzyść przewoźników mających silną pozycję na rynku, pozwalając im na zgłaszanie kandydatur w zakresie zobowiązań z tytułu wykonywania usług publicznych po upływie terminu, gdy konkurenci przedstawili już oferty, w celu przede wszystkim odebrania im udziałów w rynku.